

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200036
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8118200036.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a** .

Náhradu trov konania stranám **n e p r i z n á v a** .

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Humenné 27.9.2012 a vedenou pôvodne na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5C/872/2012 sa žalobca domáhal, aby súd rozhodol rozsudkom tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nižšie špecifikovanú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy a trovy súdneho konania.

2. Okresný súd Humenné uznesením č.k. 5C/871/2012 - 7 zo dňa 9.10.2012 túto vec spojil na spoločné konanie s ďalšími vecami týkajúcimi sa tých istých účastníkov, a vzhľadom na námietku zaujatosti vec predložil nadriadenému súdu. Následne Krajský súd v Prešove rozhodol o tom, že sudcovia Okresného súdu Humenné sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto spojenej veci a vec prikázal Okresnému súdu Prešov. Okresný súd Prešov potom uznesením č.k. 13C/426/2012 - 60 zo dňa 18.12.2017 z takto spojenej a prikázanej veci vec vedenú pôvodne na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5C/872/2012 vylúčil na samostatné konanie. Táto vec je tak na tunajšom súde opätovne samostatným predmetom tohto konania, a je vedená pod spisovou značkou 13C/1/2018.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 8040409 dlžníkom T. V., B.. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX6884/2011. Ďalej žalobca uviedol, že pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky vymáhanej súdnym exekútorom spísal dňa 11/18/2010 a podal postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora (pozn. súdu: dátum doručenia návrhu žalobca neuviedol). Žalobca poukázal na ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je podľa neho založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať

svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. Podľa žalobcu majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to

- na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70,- Eur;
- na udržiavanie a správu informačného systému 40,- Eur ;
- na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- Eur;
- na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje s tým spojené, a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde 15,- Eur.

Celkovo 175,- Eur. Podľa žalobcu táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu. V iných konaniach pritom poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami.

5. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca uviedol, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít. Vyvolaná strata zisku spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má podľa žalobcu svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určení primeranej náhrady nemajetkovej ujmy žalobca uviedol, že vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, v zmysle ktorej podľa žalobcu, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 663,88 Eur. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky si uplatnil sumu 110,64 Eur s tým, že výpočet uskutočnil alikvótnym pomerom za čas omeškania v činnosti exekučného súdu, a to zo sumy 55,32 Eur za masiac.

6. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť. Vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe v podstatných bodoch okrem iného uviedol, že podľa neho všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Žalovaný poukázal na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013) s tým, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody možno vychádzať len z výsledkov tam uvedených príslušných orgánov a uviedol, že žalobca nepreukázal, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie EĽSP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov má žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Uviedol, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu (zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu). Podľa jeho názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať

súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 513/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti pre prieťahy. Na podporu toho žalovaný poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. Podľa žalovaného v zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prieťahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd skúma porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a primerané zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z.z.), je podľa žalovaného zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

7. Vo vzťahu k materiálnej škode žalovaný uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu škody a uplatnené nároky je možné považovať za hypotetické. Poukázal aj na to, že žalobca vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie vynaložených nákladov (na správu pohľadávky) bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Poukázal na to, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, a uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

8. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ani vznik a výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

9. Vyjadrenie žalovaného k žalobe súd doručil zástupcovi žalobcu dňa 27.3.2013. Žalobca sa k veci samej ďalej nevyjadril. Keďže v danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje sumu 2.000,- Eur (tzv. „drobný spor“), súd vec v súlade s ust. § 177 ods. 2 písm. a) CSP prejednal bez nariadenia pojednávania.

10. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP musí žalobca v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok (povinnosť tvrdenia), teda vymedziť skutkové okolnosti, ktoré majú byť podkladom rozhodnutia, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť). Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

11. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou, platí, že súd je viazaný žalobou. Nárok uplatnený žalobou je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok odôvodňuje, a skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení so žalobným petitom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobou, ktorý je predmetom konania. Rozhodujúcimi skutočnosťami sa rozumejú (všetky) údaje, ktoré sú celkovo nutné k tomu, aby bolo jasné, o čom a na akom základe má súd rozhodnúť, a ktoré, ak budú preukázané, umožňujú žalobe vyhovieť (porovnaj tiež napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23. januára 2002, sp. zn. 25 Cdo 643/2000, in Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladateľstvo C.H.Beck, zväzok 13, publ. pod označením C 962).

12. Rozsah nutných údajov, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok čo do základu a výšky (bremeno tvrdenia), je pritom určovaný hypotézou právnej normy, ktorá sa má na daný právny vzťah resp. skutkový stav aplikovať.

13. Žalobca svoj nárok odvodzuje zo zodpovednosti štátu za ujmu, ktorá mu mala byť spôsobená tým, že Okresný súd Humenné o návrhu na zmenu exekútora nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote 30 dní.

14. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „ZoZZŠ“) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 ZoZZŠ (v znení účinnom od 1.1.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 ZoZZŠ právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 ZoZZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 ZoZZŠ v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 2 ZoZZŠ výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

15. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci predpokladá nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody (resp. širšej ujmy), a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody (ujmy). V danom prípade však žalobca všetky rozhodujúce skutočnosti (skutkové okolnosti), ktoré by konkrétne a komplexne odôvodňovali uplatnený nárok, riadne ani len netvrdil a ani nepreukázal.

16. V zmysle ust. § 9 ods. 2 ZoZZŠ pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu možno vychádzať len z výsledkov tam uvedených príslušných orgánov. Všeobecný súd totiž nie je oprávnený mimo systému riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov preskúmať rozhodovacia činnosť iného všeobecného súdu. V opačnom prípade by totiž išlo o nepripustné duplicitné posudzovanie tej istej veci a neoprávnený zásah do inštančnej príslušnosti a právomoci príslušných orgánov. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom pritom žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by existovalo rozhodnutie Ústavného súdu SR alebo iného príslušného orgánu o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Humenné v namietanej veci, a teda že by jeho postup bol neprávny. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody v tomto konaní v zmysle uvedeného ustanovenia nie je oprávnený túto otázku (posúdenie nesprávneho úradného postupu) riešiť sám. Ide síce o ustanovenie účinné od 1.1.2013 (po tvrdenom nesprávnom úradnom postupe), toto ustanovenie má však výlučne procesnú povahu, nezasahuje do už nadobudnutých práv a povinností, a ani nemení (predchádzajúcim porušením povinností) už eventuálne vzniknutý obsah zodpovednostného vzťahu, ale len upravuje a zjednocuje právny režim uplatňovania už nadobudnutých práv, ktorý musí súd, ktorý je viazaný zákonom účinným v čase jeho rozhodovania, rešpektovať. Ide teda o precizovanie doterajšej úpravy a v súvislostiach prípadu nanajvyššie o tzv. nepriamu retroaktivitu, pri ktorej „za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúca práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 4 Cdo 98/2010).

17. Okrem toho vo vzťahu k požadovanej náhrade (vzniku) majetkovej škody, ktorou sa vo všeobecnosti rozumie reálne zmenšenie majetku poškodeného, žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jej vznik a konkrétnu výšku, a túto stanovil len paušálne. Opomína pritom, že pri majetkovej škode sa uhrádza len skutočná škoda, a teda že pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nemôže ísť o priemernú (paušálnu) zodpovednosť a priemernú (paušálnu) náhradu škody, ale o zodpovednosť a náhradu škody v tom - ktorom konkrétnom (jednotlivom) prípade. Žalobca škodu odôvodnil všeobecne náhradou účelne vynaložených nákladov vo veci správy a vymáhania pohľadávky, konkrétne náklady, a účelnosť a nevyhnutnosť ich vynaloženia v tejto konkrétnej veci v čase medzi podaním žiadosti na vydanie poverenia a rozhodnutím súdu o nej však nijako nezdôvodnil. Zo skutočností uvedených žalobcom nie je zrejmé, prečo a aké konkrétne osobitné výdavky na správu tejto konkrétnej pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca, udržiavania a správy informačného systému a administratívneho spracovania textov v súvislosti s rozhodovaním súdu (v čase medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím súdu o nej) musel žalobca vynaložiť, a že by vôbec (a to osobitne len v súvislosti s plynutím času počas rozhodovania súdu) boli potrebné. Absurdnosť tejto konštrukcie žalobcu vyplýva aj z toho, že je zrejmé, že vymáhanie resp. správa jednej pohľadávky (ktorá bola predmetom namietaného postupu exekučného súdu) za normálnych okolností obvykle rozumne neodôvodňuje (nevyžaduje) pracovné úkony osobitného zamestnanca a osobitný informačný systém, pričom skutočnosť, že žalobca eventuálne spravuje veľké množstvo ďalších s týmto prípadom nesúvisiacich pohľadávok (s jeho vlastnou, len z tohto množstva plynúcou potrebou osobitného systému ich správy súvisiaceho s jeho celkovou činnosťou) so zodpovednosťou štátu v tomto konkrétnom prípade (ktorý sa má týkať postupu súdu v konkrétnom exekučnom konaní a správy jedinej s tým súvisiacej pohľadávky) spájať nemožno (nesúvisí). Okrem toho podľa názoru súdu za škodu vo všeobecnosti nemožno považovať samotnú správu (evidenciu) pohľadávky. Tieto náklady má žalobca tak či tak v súvislosti so vznikom záväzku dlžníka a jeho povinnou účtovnou evidenciou podnikateľa. Ak bolo poskytovanie úverov predmetom podnikateľskej činnosti žalobcu, (trvalá) správa a vymáhanie pohľadávok, vrátane s tým spojených nákladov a posudzovaním rizík (sústavná činnosť za účelom dosiahnutia zisku) je súčasťou jeho podnikateľskej činnosti, a nie je dôvod, aby náklady s tým spojené, resp. časť podnikateľskej zodpovednosti, prenášal na štát.

18. Neunesenie bremena tvrdenia sa napokon týka aj požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá sa v zmysle ust. § 17 ods. 2 ZoZZŠ uhrádza v peniazoch, len ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a nie je možné uspokojiť ju inak, a určuje sa s prihliadnutím na skutočnosti uvedené v ust. § 17 ods. 3 ZoZZŠ. Z hľadiska predpokladov na jej priznanie totiž žalobca neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, z ktorých by vyplývalo samotné konštatovanie porušenia práva, ďalej skutočnosti, prečo by eventuálne samotné konštatovanie porušenia práva nemohlo byť dostatočným zadosťučinením, tiež skutočnosti, z ktorých by vyplývala jeho konkrétna nemajetková ujma (že mu vôbec vznikla), a napokon ani konkrétne skutočnosti týkajúce sa jeho osoby a závažnosti následkov, ktoré mu tým vznikli a osobitne určovali jej výšku. Možno pritom súhlasiť s názorom žalovaného, že údajné pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže v takom prípade by išlo o údajnú ujmu týchto osobitných (odlišných) subjektov, a v prejednávanej príhode náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba.

19. Pre úplnosť súd poukazuje aj na zrejmý nedostatok príčinnej súvislosti medzi úkonmi súdu a tvrdenou škodou. Do rozhodnutia súdu o návrhu na zmenu exekútora bol totiž pôvodný exekútor (ktorého si na začiatku zvolil oprávnený) povinný vykonávať všetky potrebné úkony súvisiace s vymáhaním pohľadávky, a ak tak nepostupoval, za pochybenie a eventuálnu ujmu by mohol zodpovedať on, a je tak zrejmé, že údajná ujma žalobcu s činnosťou exekučného súdu ani bezprostredne priamo nijako nesúvisí. Zo všetkých týchto dôvodov preto súd žalobu ako zjavne nedôvodnú zamietol.

20. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Podľa §

257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto by mal súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu (s prihliadnutím na obsah súdneho spisu) v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, priznať mu podľa § 255 ods. 1 CSP plnú náhradu trov konania, o ktorej výške by následne v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodol po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (ktoré by vydal súdny úradník). Keďže však žalovanej strane v doterajšom konaní podľa obsahu súdneho spisu doposiaľ žiadne konkrétne preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (trovy konania) nevznikli, a neúspešný žalobca na náhradu trov konania nemá právo, súd náhradu trov konania stranám nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.